N°. 10. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 24 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 15 Januarij. Dezer dagen is hier eene gruwelijke misdaad gepleegd, welke, ter eere der menschheid, slechts zelden in de geschiedboeken der criminele regtspleging voorkomt. Een door verspilling achteruitgegane man, begerig naar het niet onbeduidende vermogen, hetwelk aan zijn dochtertje uit een eerste huwelijk was toegevallen, legde er zich op toe, om hetzelve door schandelijke behandeling langzaam te doen sterven. Voor eenige dagen sloot hij het ongelukkige kind in een afgelegen vertrek van zijne woning, en onthield aan hetzelve de noodige levensmiddelen. Het gejammer van het arme kind wekte intusschen de oplettendheid van eenige buren. Aangifte bij de policie had een geregtelijk onderzoek ten gevolge. Men vond het kind genoegzaam doodgehongerd. De onnatuurlijke vader en zijne tweede vrouw zijn in handen der justitie overgeleverd, en hebben thans de regtmatige straf te verwachten.

ENGELAND.

LONDEN, den 17. Januarij. De *Morning Advertiser* zegt onder het opschrift, *de nood der armen eene aanleiding tot misdrijf*, het volgende: »Het verbrijzelen van lantaarnen en vensters, ten einde slechts kortstondige ondersteuning in de gevangenis te bekomen, is sedert kort dikwijls voorgekomen en de jongste politie-verhandelingen gewagen van eene menigte gevallen, die bij het publiek niet minder medelijden dan bezorgdheid moeten opwekken; want het schijnt, dat de nood thans onze medeschepselen aandrijft tot den radeloozen stap om de bakkerswinkels te plunderen, ten einde te verhoeden, dat zij op straat van honger omkomen. Hoe zeer wij ook het stelen van brood afkeuren, moeten wij toch bekennen, dat deze de meest vergefelijke wijze van diefstal is; doch de omstandigheid, dat zulke diefstallen niet zeldzaam, maar steeds herhaaldelijker zich vertoonen, dringt ons tot de vraag: hoedanig moet de gesteldheid van een land wezen, in welks rijke hoofdstad hoopen verhongerende menschen door gebrek aan brood worden verleid tot het stelen deszelven op klaar ligten dag en hetzelve onder hunne met lompen bedekte leedgenooten in straten verdeelen? In allen gevallen zullen de benadeelde en van alle veiligheid des eigendoms beroofde bakkers bij het parlement kunnen aandringen op de intrekking van wetten door wier invoering deze betreurenswaardige staat van zaken is te weeg gebragt.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 19. Januarij. De Aartsbisschop en al de overige voorname geestelijken van Parijs hebben eergisteren het middagmaal met de Koninklijke Familie gehouden.

Het fregat *la Belle Poule* is den 14. dezer ter reede van Toulon aangekomen. Op dit berigt kwam het garnizoen terstond onder de wapenen, en schaarde zich in twee gelederen, van het arsenaal tot aan het hôtel der prefectuur van marine. De vice-admiraal *Baudin*, begaf zich vervolgens, van een talrijken staf vergezeld, naar het arsenaal, en ontving den Prins van Joinville, die zich daarop aan het hoofd van den optogt plaatste, een paar uren in het hôtel der Prefectuur vertoefde, en toen, alleen door zijnen tweeden luitenant begeleid, naar boord wederkeerde.

— Te Marseille heeft dezer dagen een voorval plaats gehad, hetwelk al wederom bevestigd, dat men in de behandeling van buskruid niet te voorzigtig kan te werk gaan.

Het kruidmagazijn Belle-de-Mai is niet tot deszelfs tegenwoordige bestemming aangelegd geworden en is belendend aan het woonhuis van den opzigter, die tevens belast is met de afgifte van het kruid voor de mijnen, en van hetgeen door koopers wordt aangevraagd.

Die man was met zijnen zoon van huis, om eenige werkzaamheden aan het kruidmagazijn van het Lazareth te verrigten. Of hij nu het kruid, hetwelk hij begreep dat dien dag aangevraagd zou kunnen worden, onder bewaring van zijne vrouw had gesteld, weet men nog niet, maar omstreeks acht ure in den morgen, hebben onderscheiden, kort op elkander volgende ontploffingen de zoldering van de eerste verdieping van het huis doen springen, het dak doorboord en de muren gespleten.

De vrouw en de dochter van den opzigter bevonden zich in het vertrek, waar het kruid vlam gevat heeft; zij zijn vreesselijk gebrand. Op haar gegil zijn de serjeant en een grijsaard toegesneld, zij hebben de deur van het vertrek ingeslagen, de eerste is midden in de vlammen gesprongen en heeft er de beide vrouwen uitgehaald, bij welke gelegenheid hij door een stuk hout zwaar in het aangezigt bezeerd is geworden en hij zich bij het blusschen van de kleederen der vrouwen deerlijk gebrand heeft. De ijsselijkheid van het oogenblik werd nog hierdoor vermeerderd, dat er zich, dit was stellig bekend, nog eene hoeveelheid kruid in het vertrek bevond, en dat, zoo dit ontvlamd ware, de uitbarsting de rigting naar het magazijn had genomen en er den weinig dikken muur van had ingeslagen, 500 kwintalen kruid konden springen en de stad voor een gedeelte konden verwoesten. Het huis was bovendien zoo geschokt, dat het niet dan met het grootste gevaar was binnen te gaan. De op het eerste berigt toegesnelde brandspuitgasten hebben begrepen het onder den voet te moeten halen, door hetzelve met een over een ton gelegden balk te rammen. Hetzelve ligt alzoo met de weinige meubelen die het bevatte geheel verwoest.

— De dagbladen van Lijon maken melding van een ongeluk, dat in de gemeente Huez, kanton Bourg d'Oisans heeft plaats gehad. De Pastoor dier gemeente diende eenige dagen geleden het heilige oliesel aan eenen zieke toe. Volgens gewoonte was er een groote toevloed van menschen, bij deze godvruchtige en treurige plegtigheid tegenwoordig; omstreeks honderd personen bevonden zich in de kamer van den stervende, op de eerste verdieping, de andere waren beneden gebleven.

Eensklaps, en juist toen de priester zijne bediening volbragt had, begint de vloer van het vertrek te zakken en stort met een verschrikkelijk geraas naar beneden. Het bed van den zieken, het huisraad, en tot overmaat van ramp een brandende kagchel, alles stort met de aanschouwers in het benedenvertrek van het huis neder. Het is onmogelijk, zich de toestand dezer ongelukkigen voor te stellen, die onder de puin der elkander verpletterende meubelen begraven, door de zware balken verbrijzeld, door de stof verstikt of door het vuur verbrand werden.

Twintig personen zijn hierbij verschrikkelijk gewond, zeven of acht in doodsgevaar, en een is op denzelfden oogenblik omgekomen. De Pastoor is slechts ligt gekwetst en de zieke is gelukkig gespaard.

Op de tijding van dit voorval, heeft de prefect voorloopig eenigen bijstand aan de slagtoffers van deze beklagenswaardige gebeurtenis toegebragt.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 20. Januarij. Gisteren heeft de Procureur-Generaal, in de zitting van den Hoogen Raad kamer van strafzaken, zijne conclusien genomen in de zaak van *M. J. Rienks*, ter zake van een artikel in het dagblad *de Tolk der Vrijheid*, en heeft tot verwerping van het beroep in cassatie geconcludeerd. De uitspraak is bepaald op dingsdag den 8. Februarij.

— In onderscheiden dagbladen was sedert eenigen tijd geschreven, dat H. K. H. Prinses *Sophia*, der Nederlanden in den echt zou treden met den hertog *Adolf* van Nassau, en nog zeer korten tijd geleden werd dit zelfs uit Wiesbaden gemeld, zoodat het bijna door niemand betwijfeld werd, toen men op het onverwachtst vernam, dat genoemde H. K. H. gisteren verloofd is met Z. D. den Erf-Groothertog van Saksen-Weimar Eissenach. Heden middag is er galadiner en felicitatie te dezer gelegenheid ten Hove.

ROTTERDAM, den 19 Januarij. Omtrent een voorval, dat gisteren nacht alhier plaats gehad, en ofschoon hoogst gelukkig afgeloopen, de openbare aandacht tot zich getrokken heeft, deelen wij gaarne het volgend, ons beleefdelijk toegezonden berigt mede:

Een persoon, door vroegere werkzaamheden als opperman met de R. K. St. Laurenskerk in den Houttuin, en met de pastorie aan de Nieuwehaven, bekend, had zich maandag morgen den 17 dezer in de toegang van de nieuwehavenzijde, voorheen tot de Noordkerk gebruikt, verborgen. Omstreeks twee ure des nachts ontdekte de 79 jarige kosteres onraad in hare kamer; op haar geschreeuw wilde de dief haar eerst den mond gesloten houden, maar verliet het vertrek op haar vernieuwd geroep. Door dit geroep gewekt, schoot de eerw. heer kapelaan *Marinkelle*, wiens appartementen boven de hare zijn, terstond te hulp toe en wekte den heer Pastoor en de verdere huisgenooten. In een oogenblik waren allen gereed en werd alles onderzocht. Weldra verscheen de bijstand der voor de pastorie liggende Zwolsche schippers, en daarna die der stille wakers, maar ook dit tweede onderzoek bleef zonder gevolg. Op de aanmerking des pastoors, dat de dader niet kon ontsnapt zijn, daar de uitgangen behoorlijk gesloten waren, werd een nieuw onderzoek gedaan, en nu de schuldige in een kolenhok ontdekt, dat overigens gesloten was, maar waarin hij door twee los en weder digt gemaakte planken was gekropen. Terstond gaf men hem aan de stille wakers over, nadat ruim 100 gulden en eenig zilverwerk van de oude kosteres bij hem gevonden waren, en men ontdekt had, dat hij van een sleutel, breekijzer en broodmes was voorzien.

— Wij hebben de Kaapsche dagbladen van den 22 en 23 October ontvangen. In dezelve vinden wij het volgende verslag van eenen merkwaardigen dwarlwind.

« Op vrijdag den 1 dezer, werden de troepen aan de Tarka post overvallen door de wonderbaarlijke gevolgen van eenen dwarlwind, en gedurende eenige oogenblikken, bevond een ieder zich in eenen staat van de grootste ontsteltenis en verwarring.

« De stal van het Kaapsche korps, een gebouw van 100 voeten lang, bevat 4 vertrekken; 3 worden door de soldaten, hun zadelwerk en haverhooi geoccupeerd, het 4e is een stal voor 12 paarden. Het geheel is een sterk gebouw, open slechts bij den ingang voor de paarden, met een afhellend dak, met papier bedekt.

« Omtrent 8 ure op den avond van voornoemden dag, de troepen zich naar bed begeven hebbende, hoorden zij een geweldig geraas, als of een blad van het dak scheurde, doch veel luider. In een oogenblik werd het dak, niet minder dan 10 tot 12.000 pond wegende, met balken, planken en dakpapier in een klomp, van den onderston muur opgeligt, stond gedurende eenige seconden toppunttig op den bovenmuur, door den dwarlwind onderschraagd, tot dat hetzelve geheel en al werd opgerigt tot op eenen afstand van 20 ijards achter het gebouw gevoerd, aldaar met geweldig geraas nederstortte en gedeeltelijk verbrijzelde.

« Het effect van dezen dwarlwind, was zoo oogenblikkelijk, dat geen paard in den stal tijd had te ontkomen. Op hetzelfde oogenblik, dat de soldaten het gevaar hoorden, bevonden zij zich onder den blooten hemel, zonder te weten door welke magt zij in zulk eene buitengewone omstandigheid geplaatst waren. Had de dwarlwind het voorwerp dat hij had aangeklampt, los gelaten, na het dak overeind op den bovenmuur te ligten, en ware hetzelve gevallen aan den kant van waar het gescheurd was, zoude het gebouw, tot op deszelfs fondament, ingestort zijn, en de soldaten met hunne vrouwen en kinderen,

benevens de troep paarden, verpletterd zijn geworden.

« Gelukkig heeft geen ongeluk plaats gehad, de muur bleef onbeschadigd, en de planken en balken even bruikbaar als te voren." (*Utr. C.*)

GEMENGDE BERIGTEN.

Een onbekend jongeling van 11 à 12 jaren is op het Y door het ijs gevallen en verdronken. — De heer Pieter Huijdekoper is benoemd tot burgemeester van Amsterdam. — De straatwegen in Overijssel zijn voor alle vrachtwagens met meer dan 500 pond geladen en diligences voor meer dan 9 personen, gesloten. — 80 man schaatsenrijders heeft te Dokkum naar den prijs gedongen. — De generaal Lavalle is bij vergissing doodgeschoten (H. B. 5182.) — Een Harderwijker schipper heeft manslag gepleegd aan eene vrouw te Amst. — Bevallen te 's Gravenhage van een kind met 2 halzen, 2 hoofden, 4 armen, 2 horrelvoeten, Katharina van Noort, geb. Kok. — Verwacht eene fransche vertaling van Vondels Gijsbrecht met platen (J. de la H. No. 14.) — Een uitgaaf in 4to van Tollens N. Zembla met 40 afbeeldingen. — In Kandahar zijn 100 Engelschen stuk gehouwen. — Het embonpoint van Fannij Elsler begint te slinken. — De officieren van gezondheid zullen voortaan een vergelijkend examen ondergaan, alvorens in rang op te klimmen. — Te Greifswald is een genootschap ontdekt om jonge lieden aan de militaire dienst te onttrekken, zijnde reeds 15 jaren met vrucht werkzaam geweest. — Uitgevonden eene schuit die men toegevouwen kan dragen en die nooit zinkt. — De vrijmetselaarsloge te Brussel laat 1200 brooden aan de armen uitdeelen. — Te Nottingham heeft een jongman uit pure liefde zijn meisje met drie messteken vermoord, omdat hij haar niet huwen mogt. — Te Amsterdam is eene vrouw hare 94e verjaardag vierende overleden. — Bij Groningen is eene diligence door 5 roovers aangehouden, die echter met bebloede koppen op de vlugt zijn geslagen. — Den 2 Febr. zal Maria Reigersbergen verkocht worden.

MENGELINGEN.

De Rijn.

Onder dezen titel, is te Parijs een staatkundig werk van den heer VICTOR HUGO, in twee deelen, verschenen. De schrijver behandelt daarin hoofdzakelijk de beide vraagstukken, die de aandacht van Europa op het einde van 1840 zoo zeer gespannen hebben; het verzwelgen van Turkije door Rusland en het verzwelgen van Spanje door Engeland. Allerbelangwekkendst zijn de denkbeelden des schrijvers omtrent de punten van vergelijk, die zich tusschen Turkije en Rusland, en Spanje en Engeland opdoen, alsmede omtrent den hoogst bijzonderen aard der volken van het Noorden, en omtrent het zonderlinge, hoe het despotismus en de volks-regering, die beide uitersten der regeringstelsels, steeds tot dezelfde uitkomsten leiden.

Om eenig denkbeeld van den aard van dit werk, te geven, heeft het *Journal des Débats* er dezer dagen eenige paragrafen uit medegedeeld, en wij vermeenen ook onzen lezers geene ondienst te doen, met hun de volgende vertaling daarvan aan te bieden.

§ 6. Alvorens verder te gaan, gevoelen wij ons gedrongen te verklaren, dat dit niets anders is, dan een koel en ernstig nazoeken der geschiedenis. Hij, die deze regels ter neder schrijft, beseft den haat, die er van volk tot volk, den afkeer, die er van stam tot stam, en de blinde vooringenomenheid, die er voor nationale zeden kunnen bestaan; hij verschoont dezelve, doch zonder in dezelve te deelen. Niets, van hetgeen men gelezen heeft, niets van hetgeen men nog verder zal lezen, bevat eene verfoeijing, die op de volken, van welke de schrijver gewaagt, zou kunnen nederkomen. De schrijver moge somwijlen de regeringen laken, de natien nimmer. Over het algemeen zijn de natien hetgeen zij behooren te wezen; de wortel van het goede bestaat bij dezelve. Het Opperwezen doet dien wortel zich ontwikkelen en vruchten dragen. De vier natien, welker beschrijving het hier betreft, zullen der beschaving uitstekende diensten bewijzen, van den dag af, dat zij het algemeen belang der menschelijkheid als hun eigen bijzonder belang zullen gaan beschouwen. Spanje is vermaard, Engeland is magtig. Rusland en zelfs Turkije bevatten ettelijke der beste zaadkorrels van de toekomst.

Nog dit vermeenen wij hierbij te moeten verklaren: in onze volstrekte [illegible]nkelijkheid van geest, strekken wij, hetgeen wij van de regeringen zeggen, geenszins tot de vorsten [illegible] is tegenwoordig, gemakkelijker, dan van op de [illegible] te smelen. Vorsten te beleedigen is zijne vleijerij [illegible] ten; en op zulk eene wijze te vleijen, w[illegible] zij, in het verhevene, of in het lage, is [illegible] etwelk hij, die dit schrijft, niet van zich beheelt [illegible] weren; hij gevoelt zich vrij en hij is vrij, omdat hij zich de kracht [illegible] om, waar het voegt, te prijzen, wie hem prijzenswaardig schijnt, al ware het een Vorst. Hij zegt het derhalve luid en met volle overtuiging; nimmer, en juist dit bewijst het uitmuntende van onze eeuw, nimmer, om het even welk tijdperk der geschiedenis men ook tot punt van vergelijking met het onze gelieve te stellen, zijn en de Vorsten en de volken zoo goed geweest als zij thans zijn.

Men trachte derhalve niet in het geschiedkundig onderzoek, aan hetwelk de schrijver zich hier overlevert, eenige toepassing te vinden, die beleedigend zou zijn, hetzij voor de eer der kroonen, hetzij voor die der natiën; er is er geene in gelegen. Het is bovenal een wijsgeerig en bespiegelend werk. Het zijn algemeene daadzaken, niets meer. De schrijver heeft geen gal in zijn gemoed. Hij verbeidt in vroomheid de toekomst der menschheid. Hij vestigd zijne hoop op de Vorsten en zijn vertrouwen op de volken.

§ 7. Dit eens vooral gezegd, zoo laat ons voortgaan met ons onderzoek der gelijkenissen tusschen de beide Rijken, die het verledene hebben verschrikt, en de beide Rijken die het tegenwoordige bezorgd doen zijn.

Eerste gelijkenis. In den Turk is iets van den Tartaar en bij den Rus is dit hetzelfde geval. De geest der volken behoudt steeds iets van derzelver oorsprong. De Turken, zonen der Tartaren, zijn de mannen van het Noorden, die Azia doorgetrokken, van den Zuidkant in Europa binnengedrongen zijn.

NAPOLEON zeide te St. Helena: *Schraap den Rus en de Tartaar zal zich doen zien.* Hetgene hij van den Rus heeft gezegt, kan men evenzeer van den Turk zeggen.

De eigenlijk gezegde man van het Noorden is steeds dezelfde; bij zekere het klimaat eigene en noodlottige tijdperken, verlaat hij de pool en vertoont hij zich aan de Zuidelijke volken, daarna keert hij terug, maar na verloop van twee duizend jaren verschijnt hij op nieuw en de geschiedenis hervindt hem, juist zoo als zij hem gelaten had.

Zie hier eene beschrijving van hem, die ons op dit oogenblik onder het oog is liggende. « Het is de wezenlijke mensch in staat van barbaarschheid. Zijne gedrongen ledematen, zijn korte, dikke hals, iets, ik weet niet wat, afgrijselijks, over zijn gansche ligchaam verspreid, geven hem het aanzien van een wangedrocht op twee beenen, of van die grovelijk als menschelijke figuren gebeeldhouwde pilaren, waaraan de leuningen der trappen gehecht zijn.

Hij is volkomen wild. Als het moet, weet hij alle vuur te ontberen, ook zelfs tot bereiding van zijn voedsel. Hij leeft van wortelen en van vleesch, onder den zadel van zijn paard gekookt, of, beter gezegd, tot den staat van bederf overgegaan. Hij begeeft zich onder geen dak, dan voor zoo ver hij volstrekt niet anders kan. Van huizen heeft hij eenen afkeer, als of het graven waren. Hij gaat over berg en dal, hij draaft steeds voort en heeft van kindsbeen af geleerd, honger, dorst en koude te verduren.

Zijne kleeding is, op het hoofd eene dikke ruige muts, en wolle omslag om den buik, twee bokkenvellen aan de dijen, en op den rug een mantel van aan een gehechte rattenvellen. Te voet te vechten, zou hem onmogelijk zijn. Zijne, met groote laarzen bezwaarde beenen, zijn ongeschikt om te gaan en houden hem als aan den zadel genageld, zoo dat hij slechts een wezen uitmaakt met zijn paard, hetwelk vlug en sterk, maar klein en leelijk is.

Hij leeft te paard, hij handelt te paard, hij koopt en verkoopt te paard, hij eet en drinkt te paard, hij slaapt en droomt te paard.

« Hij spit de aarde niet, hij bouwt de velden niet, wat eene ploeg is, is hem onbekend. Hij is altijd zwervend als zocht hij een vaderland, eenen haard. Vraagt gij hem, van waar hij is, zoo zal hij niet weten, welk antwoord te geven. Heden is hij hier, maar gisteren was hij daar; ginder is hij opgevoed, maar verder weg is hij geboren.

« Bij het aanvangen van den strijd slaakt hij eenen vreeselijken oorlogskreet, hij valt aan, slaat, verdwijnt en komt terug, met de snelheid des bliksems. De aangetaste legerplaats is in een oogwenk door hem vermeesterd en geplunderd. Van bij na vecht hij met de sabel, van verre met eene lange lans, waarvan de punt zeer kunstig aan den stok is gehecht."

Ziedaar den man van het Noorden. Door wien, in welk tijdperk en naar wien is hij aldus beschreven? Voorzeker in 1814 door eenig verschrikt schrijver van den *Moniteur*, naar den Kozak, tijdens dat Frankrijk moest buigen. — Neen, die beschrijving is door AMMIANUS MARCELLINUS en JORDAN naar den Hun gemaakt, in 375; ten tijde van den val van Rome. — Er zijn vijftien honderd jaren verloopen, de figuur is weder verschenen, en het portret is nog gelijkend. Voegen wij, in het voorbijgaan, hierbij, dat de Hunnen van 375, even als de Kozakken van 1814, van de grenzen van China kwamen.

De man van het Zuiden verandert, neemt eene andere gedaante en ontwikkelt zich; hij bloeit, draagt vruchten, sterft en herleeft even als de planten. De man van het Noorden is eeuwig als de sneeuw.

Tweede gelijkenis: In Rusland, even als in Turkije, is niets de stellige eigendom van wie het ook zij, niets wordt geheel ten volle bezeten, niets is noodwendig erfelijk. De Rus kan, even als de Turk, op hooger wil of luim, zijn' post, zijn' rang, zijn' stand, zijne vrijheid, zijn goed, zijn' adeldom; ja zelfs zijn' naam verliezen. Alles behoort aan den Vorst, even gelijk, volgens nog zottere en nog gevaarlijker hersenschimmen, die men te vergeefs zal pogen aan den Franschen geest op te dringen, alles aan de gemeenschap zou behooren. Opmerkelijk, en wij maken er de alleenheerschers aandachtig op, om het te overpeinzen, is de daadzaak, dat het eigen van het despotismus hierin bestaat, van alles gelijk te maken. Het despotismus doet de gelijkheid onder zich ontstaan. Hoe vollediger het despotismus, hoe vollediger ook de gelijkheid. Den opstand uitgezonderd, die buiten den regel ligt, bestaat er in Rusland, evenmin als in Turkije iets, hetwelk eigen kracht bezit om eenigen tegenstand te bieden. Een Russisch prins wordt even gemakkelijk vernietigd, als een pacha. De prins kan, even goed als de pacha, tot gemeen soldaat worden verlaagd en in het leger niets anders meer wezen dan de nul, waarvan een korporaal het cijfer is.

Een Russisch prins wordt daargesteld, even als een pacha. Een sjouwerman wordt MEHEMED-ALI, een koksjongen wordt MENZIKOFF. Die gelijkheid, die wij hier doen opmerken, zonder dezelve te beoordeelen, klimt zelfs op tot den troon; in Turkije vereenigt zij zich steeds, in Rusland somwijlen met denzelven. Eene slavin wordt sultane, een dienstmeisje is Czarin geworden.

Het despotismus, even als de volksregering, haten alle natuurlijke en maatschappelijke uitstekendheden: In den oorlog, dien het dezelve aandoet, deinst het even min als de andere terug voor gruwelen, die der maatschappij zelve het hoofd afslaan. Voor hetzelve zijn er geen mannen van vernuft, THOMAS MOORE weegt in de schaal van HENDRIK TUDOR niet zwaarder, dan BAILLY in de schaal van MARAT. Voor hetzelve bestaan er geene gekroonde hoofden. MARIA STUART weegt in de schaal van ELISABETH niet zwaarder dan LODEWIJK XVI in die van ROBESPIERRE.

Het eerste wat ons treft, wanneer wij Rusland met Turkije vergelijken, is eene gelijkenis; het eerste wat ons treft, wanneer wij Engeland met Spanje vergelijken is een verschil. In Spanje is het koningschap onbepaald, in Engeland is het beperkt.

Wanneer men er over nadenkt, komt men tot deze zonderlinge slotsom: dat dit verschil eene gelijkenis doet ontstaan. Het overdrevene van het koningschap voert, met betrekking tot het koninklijk gezag, en hetzelve slechts uit dit oogpunt beschouwend, tot dezelfde uitkomst als het overdreven constitutionalismus: In beide gevallen wordt de Koning weggecijferd. (*Het vervolg hierna.*)

Correspondentie.

Het artikel geteekend B. S. O. zal geplaatst worden; ook dat van H. H.

Het stuk van L. uit A. leggen wij ter zijde; men zorge voor goeden stijl en vermijde alle hatelijkheden.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22 Januarij. Sedert den 20 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Marie Antoinette, P. Ocket, Klipzout; Le Constant; T. de Coster, klipzout; Amphitrite, C. Biebech, boomwol, alle van Liverpool.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.